

men til den ærede Landstingsmands Kundskab, da han har været herovre; men som allerede er afgaaet fra Ministeriet for en 3 à 4 Uger siden, og jeg vil altsaa kunne henholde mig til den Afgjørelse, som dert har fundet sit Udtryk. Denne Afgjørelse er forøvrigt i fuldkommen Overensstemmelse med den hele Dpfattelse i den Retning, som allerede foreligger fra min Side under den Udtalelse, som fandt Sted, da Loven om Sognebaandets Løsning var under Forhandling. Hvad den første Deel af Spørgsmaalet angaaer, har jo den ærede Landstingsmand, som nu satte sig, fremhævet saadanne Steder af mine Udtalelser desangaaende, som bestemt hentydede paa den Mening, som efter min Anskuelse alene kan lægges i denne Henseende i den Lov, der udkom under 4de April; og ligesom dette fremgaaer ligefrem allerede af selve Bestemmelserne og endnu mere af de Lovens ledsagende Motiver, saaledes fremhævede jeg ogsaa, hvorledes dette endnu klarere fremgik netop af et Lovforslag i samme Retning, som Aaret iforveien havde været indbragt i Folkethinget, som netop havde denne bestemte anden Charakter, som jeg fra min Side ikke har villet lægge i Loven, hvorfor det ogsaa var væsentlig forskjelligt i sin Redaction. Det er ganske rigtigt, som af den ærede Interpellant blev ytret, at der er fremkommet nogen Dpfordring til at udtale mig fra min Side om, hvorvidt der kunde være Spørgsmaal om, ad administrativt Veie at give en saadan Bestemmelse, uagtet den ikke stod i Loven; men den ærede Landstingsmand vil finde ved at gennemgaae hvad der fra min Side blev udtalt i denne Retning, at jeg netop gik ud fra, at en almindelig Bestemmelse om en Tilladelse til Afbenyttelse af Sognekirken for dem, der havde sluttet sig til en anden Præst, ligesom den ganske sikkert var imod den hele Tankegang i Loven, saaledes efter min Mening heller ikke kunde Andet end fremkalde Misligheder og Sammenstød af en høist ubehagelig og uheldig Art, men at der imod det, der fra min Side var Spørgsmaal om at overveie, var, om man kunde sørge for, at de særlige Forhold, som man ikke kunde domme om ved Lovens begyndende Indtræden i Livet, kunde blive hensigtsmæssigt ordnede, og navnlig,

for jeg yttrede mig, om der ikke undtagelsesviis ved enkelte Handlinger kunde være Spørgsmaal om Afbenyttelsen af Sognekirken selv for dem, der havde en anden Præst end Sognepræsten; men jeg yttrede, at, ligesom der neppe vilde møde Vanskeligheder for en Overenskomst mellem de paagældende Præster i saadanne Tilfælde, saaledes vilde der, dersom imod Forventning saadanne skulde vise sig, være Anledning til ad administrativt Veie at ordne saadanne enkelte, undtagelsesviis forekommende Forhold. Ligesom jeg derfor paa ingen Maade kunde gaae ind paa en Dpfattelse af Loven af 4de April, som om den hjemlede en saadan almindelig Myndighed til Benyttelse af Sognets Kirke, naar den Paagældende havde skiftet sig fra Menigheden, saaledes udtalte jeg mig ogsaa imod at give en almindelig administrativ Bestemmelse, der uden Videre skulde indeholde en saadan Beføielse, og det er i Overensstemmelse dermed, at den Beføielse, der har fundet Sted fra Ministeriets Side, er givet, hvad denne første Deel af Interpellationen angaaer. Med Hensyn til den sidste Deel, da blev ogsaa dette Punkt bragt under Dmtale ved Forhandlingen angaaende Løsningen af Sognebaandet, og jeg fastholder den bestemte Dpfattelse, som jeg dengang udtalte under Forhandlingerne, at der ikke kan være den allermindste Tvivl om, at den Præst, til hvilken den Paagældende har sluttet sig, og hvem han har fulgt som Sjælesørger, maa være fuldt berettiget til at ledsage ham til Graven og foretage Jordspaaatæstelsen. Skulde der i den Henseende gjøres Indsigelser, vilde det forekomme mig fuldkommen uberettigede, og der vilde ikke være Tvivl om, at de ad administrativt Veie vilde blive tilbageviste, og at fornøden Bestemmelse i saa Henseende vil blive givet. Det er et i alle Henseender saa fuldkommen naturligt Krav, der kan gjøres af den Paagældende og hans Efterladte, og det staaer i saa fuldstændig Harmoni med hele Aanden og Tanken i Sagen om Sognebaandets Løsning, at jeg maa betragte det som hyderst paafaldende, om overhovedet nogen Præst vilde betragte sig som kaldet til at modsætte sig et saadant naturligt Forlangende; men vist er det, at med Hensyn til dette Punkt vil, naar en saadan Vanskelighed fremkommer, ganske